

FOLK OG LAND

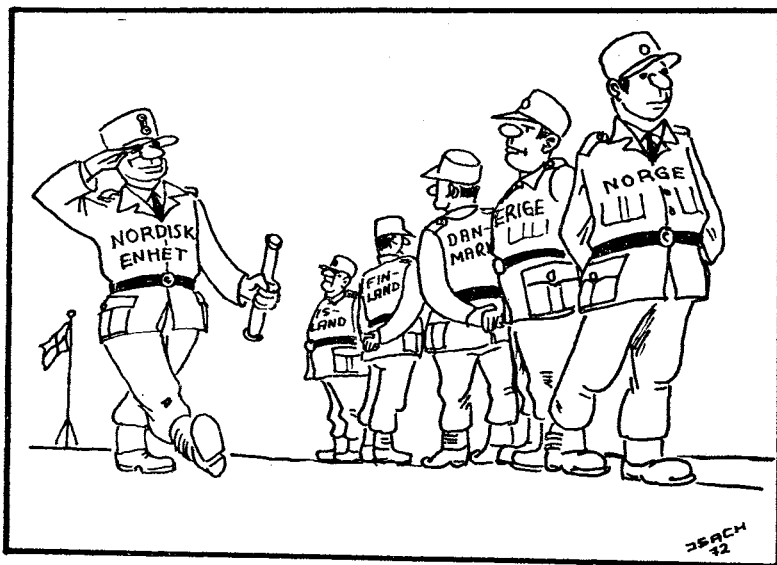
NR. 1. 23. ÅRGANG

LØRDAG 12. JANUAR 1979

LØSSALG KR. 2,—

ODD IVARSSON STEIGEN:

Den nordiske enhetstanke Utopi eller praktisk politikk?

Skal Norden aldri få det til?

Av alle Europas nasjoner er den nordiske den eneste som til dags dato ikke har greid å fullføre sin sammenlutning til ett rike. Det har ikke manglet forsøk, men hittil har alle vært mislykket. Årsakene kan ha vært flere og kompliserte, men i det store og hele har de alltid strandet på en kombinasjon av press fra andre europeiske stormakter, som så sine interesser truet av en nordisk riksenhet, og en mangel på djervhet og konsekvens i det nordiske initiativ. Det siste er muligens den viktigste årsak til Nordens fiasko på dette felt.

Slik var det f.eks. under forsøket på å få istand Kalmar-unionen i 1397. Denne første overenskomst med sikte på å skape en nordisk enhet ble aldri vedtatt i juridisk bindende former. Ingen av de norske representantene satte sine segl under dokumentet og ingen av de tre riksrådene ratifiserte overenskomsten. De norske bispene møtte ikke engang frem til 1423 da de hele gikk definitivt i oppløsning i og med Gustav Vasas tronbestigning i Sverige.

Siden var det nok mere krig enn samarbeide som preget forholdet mellom de nordiske broderfolk. Da Sverige under den store nordiske krig ble likvidert som stormakt, gikk Danmark-Norge sammen med russerne, polakkene og sakserne for å hjelpe til. Og da danskene i 1864 sto alene mot

Preussen og Østerrike, var det bare muntlig støtte å få fra Norge og Sverige uaktet skandinavistenes patetiske talemåter. Selv ikke da Fin-

land i 1918 omsider greide å rive seg løs fra det russiske herredømmet, skyldtes det en samlet nordisk opptreden, men utelukkende finnes eget initiativ og det indre forfall i Russland.

Heller ikke etter den 2. verdenskrig, da det var tydelig hva Norden kunne ha unngått, dersom riksenheten hadde vært en realitet i 1939, forsto man å benytte anledningen. Svenskene tilbød dengang en forsvarsallianse basert på fullstendig uavhengighet i forhold til stormaktsblokkene, men svake politikere i Danmark og Norge gav etter for presset fra vest og valgte isteden satelittens lodd for sine respektive land.

Resultatet er at Norden idag fremstår så splittet som kanskje aldri tidligere i sin historie: Danmark er med i

både NATO og EF, Norge står i NATO, men er utenfor EF mens Finland har sin egen «sikkerhetspakt» med Sovjetunionen. Det er bare Sverige som fortsatt står på sin tradisjonelle nøytralitet.

Alt som er igjen av nordisk politisk fellesskap faller idag under Nordisk Råd, et forum som nok yter verdifullt arbeid, men som står uten ethvert virkelig politisk avgjørende mandat.

(Forts. side 8)

«QUISLINGS GUTTER»

I Hitler-bølgens kjølvann følger også en mengde annen litteratur omkring den 2. verdenskrig. Bare her i Norge er det allerede utkommet flere bøker om frontkjemperne, nu sist også med tittelen «Quislings gutt». Den er oppført som barnebok (!) og blir omtalt på side 5 i dagens nummer.

AV INNHOLDET FORØVRIG nevner vi «I brennpunktet», som denne uke tar opp personen kong Feisal som en nøkkelperson i oljekrigen. Side 2.

OM PØBELVELDET, ondets rot og ondets røtter, skriver vår danske medarbeider, også på side 2.

DAGENS LEDER har noen betraktninger om tidens samtale-emner: de mange kriser verden er inne i.

PÅ MIDTOPPSLAGET følger 4. kapittel av Hoaas' serie om «Instinkt og samfunn». (side 5) Videre finner De et utdrag fra Anders Langes «Stortings-dagbok» og et innlegg om «den røde fare og nasjonale revolusjon.» (side 4).

ELLERS er våre faste spalter, «Humør-sveiten», «Fra galleriet» etc. å finne på vanlig plass i bladet.

gjør» som straffet folk som hadde fulgt regjeringens politikk og anvisninger, mens regjeringen selv og andre av de gamle politikere gikk skuddfrie etter avtale med motstandsfolkene.

Vi har kjent til at hoffjegermester Jørgen Sehsted har arbeidet med en ny bok (Forts. side 7)

SIEGFRIED:

DANMARK under annen verdenskrig

Hoffjegermester Jørgen Sehsted har sendt ut en bok med erindringer fra okkupasjonstiden

Hoffjegermester Jørgen Sehsted, etterkommer av Christian IV's søngersønn og norske stattholder Hannibal Sebested.

Jørgen Sehsted: Broholm-mødet — og andre erindringer fra besættelsestiden oplevet og fortalt af J. S. Stig Vendelkærs Forlag.

Forholdene i Danmark under den tyske okkupasjon har vært lite kjent i Norge, merkelig nok, eftersom man jo i Norge snakker om «danske tilstander» og i Danmark om «norske tilstander». Med dette sikter man da i Norge til at den danske regjering avfant seg med den uunngåelige tyske okkupasjon og dermed oppnådde å slippe en Reichskommissar Terboven, samtidig som menneskelig og verdier ikke ble ødet til unytte. I Danmark mente man med «norske tilstander» et tysk styre à la Terbovens og med de nasjonale myndigheter mer og mindre umyndiggjorte.

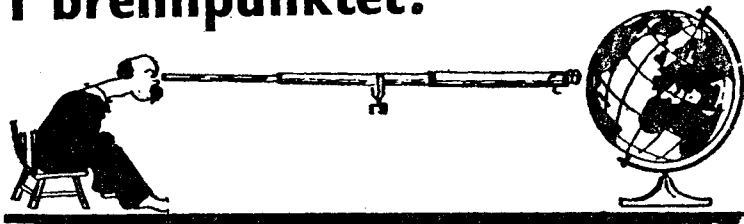
At det ble «norske tilstander» i Norge, skyldtes som

våre lesere vil vite at norske og tyske krefter i forening fikk styrtet Quislings 9.april-regjering, som nettopp gikk inn for «danske tilstander». Når det gjelder Danmark så ble et av hovedpunktene i dansk okkupasjonspolitikk nettopp dette å unngå slike «norske tilstander».

Danske tilstander

Hvorledes det politiske spillet i Danmark egentlig foregikk, vet man imidlertid lite om i Norge. Man har hørt navnene Frits Clausen, og vel også Jørgen Sehsted, som representanter for tyskvennlige krefter, og av de gamle, ordinære politikere har man vel festet seg ved navn som Stauning, Munch og Scavenius, men det hele er vel stort sett nokså tåkete for de fleste. Noe det jo også måtte bli etter at man i Danmark satte i gang et «rettsopp-

I brennpunktet:

KONG FEISAL er nøkkelfiguren i oljekrigen

Og føler seg som vokter over den hellige by Jerusalem

Det er vel noe av en tragikomedi dette at mens oljefeberen brer seg mere og mere i Norges land og så mange drømmer om en rik fremtid med strømmer av fet olje, så rammes vi av en slik mangel på olje at det gripes til rasjoneringsordninger som i en krigstid. Og påny får vi anledning til å demonstrere dette spesielle norske karaktertrekk, at man går løs på andre med kritikk fordi disse handler nøyaktig slik som vi selv.

Nå er det araberstatene vreden vender seg mot fordi de vil rasjonere sin oljeutvinning slik at de kan leve av den også i lang tid fremover isteden for å drive rovdraft på den idag. Men er det ikke nøyaktig det samme man har dosert her i landet helt siden oljefeberen startet? Dette at vi må sørge for ikke å bruke opp oljerikdommen med en gang, men drøye den over mange år fremover?

Nå har jo araberstatene også et annet siktemål med den minskning av oljeutvindingen de har satt igang med så katastrofale følger for de store industristater. De vil tvinge Israel til å godta de vedtak FN har gjort om å oppgi de erobrede arabiske områder. Og det kan man vel egentlig heller ikke fortenke dem i. For det er jo ikke noe umoralsk etter gjengs oppfatning i dette å bruke boikott og blokade for å fremme statenes politiske mål. Man kan jo bare tenke på

Englands historie som vi jo selv har vært så sterkt berørt av, dengang «britiske kryssere stengte hver havn» og det norske folk måtte unnvære verre ting enn olje. Og hvorledes er det med FN-blokaden av Rhodesia, Sør-Afrika og de portugisiske oversjøiske områder? Har man ikke uten skrupler satt igang blokade av dem? Og har ikke Norge vært med på det alt sammen?

Den sentrale figur i den arabiske oljeleir er ikke Sadat, for Egypt har ingen olje å snakke om og har dessuten fått oljeområdene i Sinai beslaglagt av Israel. Det er den hittil vestorienterte kong Feisal av Saudi-Arabia som dirigerer olje-krigen, og han har klart gjort rede for sine krav: 1) Israelsk tilbaketrekning til grensene av 1967, 2) Fullstendig israelsk tilbaketrekning fra den arabiske del av Jerusalem og 3) Gjennopprettelse av alle det palestinske folks rettigheter. Feisal betrakter seg selv som vokter og bevarer av de hellige byer Mekka, Medina og Jerusalem. Han har erklært at han før sin død vil foreta en pilgrimsreise til den da befridde Omar moské i Jerusalem, hvor engang Muhammed ble hentet til paradiset av erkeengelen Gabriel. Kong Feisal har derfor gjort det klinkende klart for den amerikanske utenriksminister (og zionist) Kissinger, at disse krav må oppfylles til siste detalj før han igjen lar oljen flyte.

Hvis den da kommer til å flyte igjen slik som før. Noe som tør være høyst tvilsomt. Saudi-Arabia, som har 30% av verdensforrådet av olje, kan med en årlig utvinning av 300 millioner tonn få forrådene til å vare i mere enn 200 år, mens de bare ville holde i 50 år hvis kong Feisal gikk med på Kissingers krav om 1 milliard tonn pr. dag.

En annen side av saken er at hverken kong Feisal eller de andre araberlederne er avhengig av oljerovdrift for pengenes skyld. De vasser praktisk talt i penger og har store ubrukte formuer stående i vestlige banker. Noen

Inden velstandssamfundet slog igennom, hadde adskillige mennesker den naive oppfattelse, at kriminalitet og voldshandlinger ville mindskes væsentlig, ja stort set «ikke burde finne sted», for nu behøvede den fattige mand da ikke mere «at stjele et rugbrød» til sine sultne barn eller nødlidende mennesker at gå amok ved synet af andres udfordrende ødselhet og luksus. Men det viste sig efterhånden, at optimisterne havde gjort regning uden vært, for tyverier, hærværk og røveriske overfald, voldtægt og narkomani viste sig at være sterkt stigende og har nu fået et omfang som aldrig før. Det berømte «rugbrød» tager sig derfor lidt fattigt ud — f. eks. overfor juletidens årligt tilbagevendende spiritus-indbrud —, og når forsvarsløse mennesker jages året rundt på gader og stræder, ja, undertiden overfalles i deres egne hjem, er baggrunden for denne jagt hverken bitter nød eller manglende eksistensmuligheder, men simpelthen trangen til et forbrug, som kun kan tilfredsstilles ved hjelp av næmme indtægter, d.v.s. gennem rapserier og forbrydelser. Storforgbruket er der dog ikke tale om i alle tilfælde, for de unge knallertkørere, der i visse byer har spesialisert sig i at snuppe enlige kvinders tasker i forbifarten, har som regel et mere beskedent behov m.h.t. «forlystelser» end den hårdkogte gangster eller den pene mand der hugger af kassen. — Eller tager på «studierejse» for offentlige midler.

Politiforanstaltninger eller organiseret selvtagt?
Når lige undtages de fjern-

investeringsmuligheter finnes knapt i de egne land. Dessuten utligner man den reduserte leveranse med økede priser, og den politikk kommer de nok til å fortsette slik at industristatene kommer til å betale omkostningene ved midtøstenkrigen.

Det kunne naturligvis tenkes at USA ville forsøke seg med motforholdsregler mot araberstatene, og Kissinger truet også med slike. Det gjorde neppe større inntrykk på kong Feisal, som erklærte at i såfall ville araberne avkorte oljeproduksjonen med 80% og forhøye prisen tilsvarende. Og skulle USA ville forsøke seg med militære inngrep, så ville man i nødsfall sprengte ol-

PØBELVÆLDE

ONDETS ROD — OG ONDETS RØDDER

Al magt til «folket».

Bortsett fra de fjernstyrte, som arbeider for samfunnets omstyrtelse, er de fleste bestyrte over fremtidsperspektivene.

styrede grupper, der bevidst og systematisk arbejder for vort samfunds oppløsning, er de fleste af vore landsmænd — uanset «ståsted» og personlige standpunkter — bekymrede over den nuværende situation og dens faretruende perspektiver, men m. h.t. ondets rod — eller rødder — og m.h.t. de forholdsregler, der bør træffes, hersker stor uenighed.

Arsagerne til den almindelige oppløsning vil det føre for vidt at opregne i en enkelt bladartikkel, og desuden overstiger det enkeltmands kræfter at foretage en tilbundsgående undersøgelse, dels af de mere eller mindre overfladiske forklaringer og «analyser», som fremkommer fra forskjellig side.

Og forholdsreglerne? Nogle kræver mere politi eller organiseret selvtagt overfor bøllevæsenet og de «åndeli-

ge» forurensningscentre, mens andre stedigt er af den mening, at en utvidelse af socialpædagogernes og psykologernes antal er vejen til samfundets frælse. —

Danmark som hjemsted for fribårne mennesker

Paradoksalt nok må vi herhjemme — netop for at undgå politistaten og den dermed forbundne nationale fornedrelse — en overgang have mere politi — og færre «socialpæagoger» af slagsen.

En skærpet kurs fra myndighedernes og lovgivningsmagts side overfor pøbelvælde og forbrydelser er tvingende nødvendig, men vil på længere sikt være verdiløs, såfremt man ikke får klarhet over, hvad, der har ført os nedad som nation, og på hvilken måde det danske folk atter kan blive levedygtigt — og et hjemsted for fribårne mennesker, der ikke — som nu — er nødt til at gå til yderligheder.

Og nu pedagogerne og psykologerne? — Det skal uden forbehold indrømmes, at der findes fremragende mænd indenfor deres rækker, men i regelen vælger «man» at ignorere deres synspunkter og udtalelser, da de ikke er «in», ikke er godkendt af de toneangivende.

Troldmanden Watson og hans lærlinge

Der findes mange grader af forrykthed indenfor disse toneangivendes og på statsbudgettet fedt lukrerende menneskevenners rækker. Nogle søker naturligvis at moderere de uortodokse milieoteorier, men de mest ra-

(Forts. side 3)

Det blir hardere tider: Røverne er ikke lenger så sikre på å slippe unna med byttet.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktør:
ODD ISACHSEN, ansvarlig

Redaksjonssekretær:
ERIK RUNE HANSEN

Medarbeidere:
OLAV HOAAS, ALEXANDER LANGE, ODD MELSOM

UDUGELIGHETENS MARKED

Hva slags tider er disse?

De har gitt oss komponister som ikke kan noter, og sangere uten sangstemme. Kringkastingen mønstrer hallowmenn som ikke kan snakke, og vi har hatt forsvarsministere som har vært notoriske militærnektende.

Fåkunigheten er opphøyet til autoritet, de skjønnere kunster er blitt hæsleige og Sannheten er en — løgn!

Det myldrer av idealister uten ideer og individualister som forneker sin egen identitet.

Tidens ide par excellence er fraværelsen av ideer overhodet — intetheten er selve «ideen», og på dette filosofiske vacuum vil man bygge evigheten.

Vi kunne fortsette....

Hva er det egentlig som er på ferde? For iakttageren virker det som om all verden er blitt aldeles forrykt, der den tilsynelatende drives fremover og nedover i et sanseløst ritt — dopet av masseproduksjonens konsumentevangelium — for til slutt å ende i en eneste «allendistisk» kjempekonkurs. Fra enkelte hold kan man allerede høre de fortviledes rop: «Stopp Verden, jeg vil av!» Men i så måte er selv demokratiet totalitært: ifølge dets doktriner kan som kjent «ingen stanse utviklinga» og derfor er vi alle med på Hel-ferden.

Med somnabulistisk sikkerhet styrer sosialdemokratiet mot sitt jordiske paradisi, velferdsstaten, der det skulle være nok av alt til alle, og der alle skulle være «like» — der det ikke engang skulle finnes mann og kvinne, bare «medmennesker».

Men så med ett fikk man at skue I løpet av snaue to måneder i slutten av det forgangne år, fremsto det som en grim virkelighet, det som inntil da bare hadde vært et hypotetisk spørsmål for «akademikere» og andre virkelighetsfjerne. Det ble plutselig klart for de fleste at de fete årene definitivt er slutt — og at de magre er nært forestående. «Pessimistene», som stadig minnet oss om at vi levde over evne, har omsider fått rett. Velferdsstaten er i ferd med å bli fallskjermen som ikke åpnet seg.

Dessverre åpenbarte det seg også en annen meget beklagelig form for «energikrise», som later til å henge uløselig sammen med forbrukermentaliteten. Og det er mangelen på «moralisk energi» — d.v.s. at man lar sine handlinger bestemmes av øyeblikkets nyttehensyn og ikke av grunnleggende erkjennelser om årsak og virkning.

Som kronen på «verket» kan vi dessuten tydelig se den almindelige «idé-krise», for liksom å kjøre apokalypsen fullstendig. Men at syndfloden som kjent kommer etterpå, bekymrer tydeligvis ingen seg over, den blir det neste Stortings oppgave å gjøre noe med. Fallittboet er jo allikevel vekktamentert til de bolsjevikiske mytterister, som allerede danser på dekket. Det kommer til å bli «their finest hour».

Et gammelt overslag, som ble gjort i 30-årene, gav til svar at en marxistisk omveltning etter russiske erfaringer i Norge ville koste mellom 300 og 400 tusen menneskeliv. Slike «alternativer» har fått folk før oss til heller å godta noen «oberster». Despotisk vilkårlighet kan undertiden være et mindre onde enn demokratisk tilfældighet.

Så hvis De spør oss hva vi helst ønsker i julepresang til neste år, så er svaret oberster i enten Old England og/eller Sverige. Vi vet at dette kanskje er de minst sannsynlige stedene, men ikke desto mindre ville virkningen i verdensmålestokk være størst nettopp der.

De krisefylte utsikter til tross: Godt nytt år, men — med forbehold!

DA KINA OKKUPERTE FRANKRIKE

En skjeggete fransk ricks-haw-drager sleper seg frem på gatene i Paris.

Kineseren i rickshaw'n roper: «forterel!» og klapper i hendene. Og franskmannen banner og drar. Han kan ikke forstå hvorfor ikke okkupantene kunne holde seg til de gode gamle bilene. Utenfor operaen stopper han og slipper av kineseren, som skal overvære dagens forestilling av Pekingoperaen.

Alle gateskiltene er på kinesisk, som en stund nå har vært landets offisielle språk, men under er de franske navnene beholdt — og slik skal det være ennå en tid til franskmennene har lært seg å beherske kinesisk.

Slik tenker den franske regissøren Jean Yanne seg situasjonen etter at vesten har tapt kampen mot den gule fare. Det er nærmest selvsagt at filmen ikke er ment som en advarsel til vesten, men derimot et innlegg i debatten om vestens «utbytting». Filmen skal vise hvordan det ville ha vært om vestens folk hadde blitt behandlet på samme måte som forskjellige u-land. Vi mindre «progressive» kan kanskje ta filmen som en liten tankevekker allikevel?

(forts. fra side 2)

Pøbelvælde...

biater ligger stadigt på linie med den amerikanske psykolog John B. Watson, der i 1925 uttalte:

«Overlad mig et dusin sunde, normalt byggede småbørn, og lad mig indtil de mindste enkeltheder fastlægge livsvilkårene under deres opvekst, og jeg indestår for, at jeg kan vælge et hvilket som helst af disse børn og uddanne det til fagmand på dette eller hint område, uanset hvilken livsstilling, jeg end måtte vælge — læge, sagfører eller leder af et handelsfirma, men ligeledes til tigger eller tyv, idet pågældende barns forfædres begavelse, tilbøjeligheder, dygtighed, erhverv eller race ikke spiller nogen som helst rolle.»

Hvis Watson og ligesindede havde haft ret, ville der ikke være grund til at mindske den arbejdende og erhvervsaktive danskers skattebyrde. Heller ikke være grund til at begrænse de socialpedagogiske aktiviteter vedrørende «de sociale tabere» eller uddannelsen af de mange progressive psykologer og samfundshjelpere, men den Watsonske lære har vist sig at være et formidabelt illusionsnummer, der

«FOLK og LANDS» FREMTID

Vårt anrop til diverse byer og tettgrender i forrige nummer av bladet har resultert i innsendelse av en hel del kuponger vedr. prøveeksemplarer. Vi takker for samarbeidet — verveforsendelsene er allerede ekspedert.

Svar fra hele landet

Kupongene kom fra hele landet, ikke bare fra de anropete steder. Fra en abonnent i Buskerud mottok vi hele 36 adresser til potensielt interesserte. Slik skal det være. Send så mange navn som mulig, husk at alle forslagene ikke ender som faste abonnenter.

Svakest deltagelse

kunne vi notere fra Hønefoss, Molde og Ålesund. La oss rette på det nu når julefeiringen er vel unnagjort. Nevnte steder har tidligere vært gode «farvann» for Folk og Land.

Sverige leder

Størst økning i abonnenter siste halvår hadde broderfolket i øst. Svenskene har vært meget flinke til å benytte «jungeltelegrafen» og til å sende avisen videre fra mann til mann. Resultatene er oppnådd både ved bruk av navnelister, som er sendt til redaksjonen, og ved rekvisering av strønummer, som fordeles til kjente eller puttes i nabolagets postkasser.

La Folk og Land leve!

Vår avis' abonnenter har vært en gruppe mennesker

uten ny rekruttering av medlemmer eller tilhengere. Slik har det vært i 22 år. Det er lett å forstå at det ikke kan fortsette slik i det uendelige. Alderdom og dødsfall gjør det til et enkelt regnestykke å finne ut når denne utviklingen stopper av seg selv.

Abonnenter viktigere enn bidrag

Hittil har dette forhold til en viss grad kunnet kompenseres ved øket abonnementspris og større personlig bidrag fra bladets nærmeste og mest trofaste. I det lange løp er det imidlertid bare nye abonnenter som gjør utslaget. Her gjelder det mer enn bare en avis — det gjelder en sak.

Ikke status quo — men ny vekst

Denne tendensen må vendes. Året som innledes er derfor avgjørende. Våre enkle tiltak i de siste måneder har allerede bragt resultater. Først holdt nytegningene frafallet i sjakk — siden i høst overstiger nytegningene tapet, som nesten alltid skyldes dødsfall.

Men vi skal videre. Til en begynnelse ber vi om assistanse fra våre lesere. Send oss adresser og/eller rekviserer strønummer til fordeling. Vi på vår side skal anstrenge oss for å lage en allsidig og leseverdig avis. Med en nyetablert redaksjon i Danmark (den vil senere kanskje oppfølges av en svensk) er vi snart et virkelig nordisk avisforetagende.

DETTE NUMMER AV FOLK OG LAND

er blitt sendt som prøve- og vervenummer til en rekke av våre gamle kjente, men også til en del nye og forhåpentligvis fremtidige lesere.

Hvis De hører med blandt alle dem, som enten mottar avisen for første gang eller ser den igjen etter kortere eller lengre opphold, ber vi Dem titte ordentlig gjennom den, og vurdere om det ikke ville være en idé å benytte et av abonnementsstilbudene på vedlagte følgeskriv.

har medført dyre — og generationsfremmende — eksperimenter på bekostning av vore livsduelige og selhjulpne landsmænd.

«Psykagogi» og bølgevæsen

Den del af vor sociallovgivning, der vedrører sygdom, invaliditet og alderdom skal naturligvis oprettholdes. Den vil endda kunne udbygges væsentligt i det øjeblik, hvor den offentlige

administration forenkles og de store, enormt kostelige vildskud i den sociale sektor skæres bort. At der består en dyb sammenhæng mellem de såkaldte «centre» og stofmisbrug, mellem avanceret «psykagogi» og bølgevæsen er der tilstrækkeligt mange eksempler på. En skønne dag vil målet være fuldt, og så er det spørgsmål, om de ansvarlige politikere har kendt deres besøkestid.

Jens

FOR UNGDOMMEN

Red.: Erik Rune Hansen

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

NYTT ÅR — NYE LØFT

Det er vel nesten farlig å ønske Godt Nyttår ved dette årsskiftet — de fleste vil vel antagelig oppfatte ønsket som en dårlig spøk nå som vi går inn i kriseåret 1974.

Korn-krise, energi-krise, økte leveomkostninger, senket reallønn — og ennå finnes det politikere som ikke forstår hva som brakte politisk suksess til misnøye-politikere av støpningen Anders Lange og Mogens Glistrup. Utrolig!

Glistrup ja — svindlerfantomet fra Danmark viste sine demokratiske og mer vel etablerte politiske kollegaer vinterveien ved fjorårets valgfesk-festival i Danmark. Frekt gikk han bort og ble landets nest største parti! Ikke rart at vår hjemlige Bratteli, nervøst og småfurent, begynte å snakke om at det var fare for vårt kjære demokrati.

Og selvsagt har han rett! De tider vi nå går imøte vil i høy grad bety en fare for det demokratiske system. Et hvilket som helst samfunns-system kan sole seg i glansen av sin egen fortrefelighet så lenge det er høykonjunkturer og oppganger. Det er når det røyner på at resultatet av vanstyre og udugelighet kommer fram i lyset. Da er tiden inne for noe nytt og bedre! Et system som ikke bare begrenser sin virksomhet til matpolitisk søvngjengeri og kun gir løfter og hover inn skatter, men som derimot krever innsats og medansvar — og som gir lederskap!

Et slikt system ville aldri ha tillatt den uansvarlige politikk som har ført til en hodeløs rovdraft på gårdsbruk og dyrket mark, og som derigjennom har satt oss mer enn nødvendig i fare for å bli rammet av den kommende kornkrise.

Et slikt system ville hatt et statlig eller statlig kontrollert oljeselskap igang før det ble for sent. Og aksjoner av typen «La Israel leve», ville garantert ikke vært i sving med sin virksomhet. En virksomhet som bringer oss unødige miskre-

ditt i de arabiske land for å kunne glede en håndfull «norske» jøder og en velkjent gjeng med judaiserte internasjonallister av typen Håkon Lie, Tor Aspengren med flere.

Et slikt system ville først og fremst hatt tanke og omsorg for sitt eget folk og land, og handlet ut fra dette selvsagte prinsipp.

Dette ville etterhvert folk i den hvite verden begynne å forstå — og da er demokrati- et i fare, ja!

Vi har sett tegn i tiden. Vår tid kommer! Selv demokratene vil kunne høre fremtiden kalle om de ga seg tid til å lytte. Det er ikke lenger julebjeller, nyttårs-klokker eller demokratiske velstandsrap man hører —

men taktfast tramp fra marsjerende støvler!

Nå — etter udugelighetens grelle avmaskering — vil den nye tids menn og kvinner ta nye løft på den lange harde veien. Nasjonalister i hvert eneste hvitt land strekker hjelpende hender over landegrensene og gjør seg klar til å løfte sammen og løse de kommende oppgaver og nå det felles mål i gjensidig respekt og forståelse.

Sammen skal vi verne vår jord, våre folk og vår rase mot demokratisk udugelighet, kommunistisk tyranni og internasjonallistenes rase-skjending!

Vis ingen nåde og la ingen hvile før arbeidet er gjort og kampen er ført til ende!

KAF blir til ASB

ENDA ET POLITISK ALTERNATIV?

Den tidligere «Korporativistiske Arbeiderfront» (KAF) er nylig blitt omorganisert, og heter nu «Arbeidernes Sosiale Bevegelse» (ASB). Formann er Alfred Olsen, som også ledet organisasjonen tidligere.

I en pressemelding heter det blant annet at «ASB har funnet sitt ideologiske grunnlag hos George Sorel, Jose Ortega og Friedrich Nietzsche, og at bevegelsens primære mål er å «avskaffe borgerskapet og alle andre utbyttere og kapitalistiske minoriteter». Videre skal man «opprette proletariatets «makt» istedenfor borgerskapets diktatur og sikre en korporativ-sosialistisk triumf over kapitalismen».

Ulikt andre lignende organisasjoner distanserer ASB seg fra alle supermaktene idet den føler en undergravnings- og aggresjonstrussel både fra USA og Sovjet. ASB står derfor «sammen med proletariatet, de undertrykte folk og nasjoner i hele verden og kjemper sammen med dem mot hegemonipolitikken til de to supermaktene».

På enkelte punkter later ASB til å ville benytte seg av rent venstre-radikale fremgangsmåter idet man akter

å etablere en «folkets frigjøringshær» på europeisk basis ved å gå inn for dannelsen av partikomiteer i Forsvarets avdelinger. Tilsvarende partigrupper skal også dannes i samfunnet forøvrig: i bedriftene, på skole- ne, i boligstrøkene og ellers hvor det er mulig.

På andre punkter i bevegelsens program finner man trekk som er mer typiske for den politiske høyrefløy. Det heter f.eks. et sted at «degenererte og minoritetsmessige fremmedelementer må utrenskes av bevegelsen». Mer konkrete opplysninger om hvilke tiltak ASB akter å treffe når det gjelder tidens mange problemer, sier meldingen intet om.

Det gjenstår å se om denne nye formasjonen i partioppløsningens og nvdannelsenes tid har fremtiden for seg, eller om den bare er et eksempel av mange, på hvordan forfallet tilskvnder nygrupperinger av alle slag.

HUSK
ABONNEMENT-
FORNYELSEN

GEISERIK:

Den røde fare og den nasjonale revolusjon

Europa mellom maktblokkene — vil de nasjonal-revolusjonære kunne gi Europa ny bevissthet?

Vi har tidligere i Folk og Land, nevnt de planene som den tsjekkiske general og avhopper, Jan Senja, røpet til et norsk ukeblad. Det dreide seg om planer, som i sin usminkede form ganske enkelt var en sovjetisk oppskrift på en invasjon og total okkupasjon av skandinavia.

Fire dager regnet Sovjet at invasjonen vil ta — og 1,5 million mann skal settes inn i angrepet. Angrepsbølgene vil komme fra Ishavet, Norskehavet, Kattegat, Østersjøen og den Botniske bukt. Panserstyrkene vil rulle inn i Norge fra Finland.

Invasjonen kommer i form av to angrepsbølger. Den første har til oppgave å lamme selve det militære forsvaret — den andre bølgen vil føre til total okkupasjon innen tre dager!

Selve okkupasjonen er planlagt til minste detalj. I arkiver i Moskva ligger rasjoneringskort og spesielle pengesedler ferdig trykket. Andre arkiver rommer navnene på dem som straks skal arresteres og henrettes så snart okkupasjonen er et faktum. På andre lister igjen, finner man medløperne — de som skal styre landet når en total tilslutning til den kommunistiske internasjonale har funnet sted.

Planene er fantastiske og mareritt-lignende. Ikke desto mindre er de utmalt i all sin gru av den høyeste militære embedsmann som til nå har flyktet fra de østlige kommunist-regimer. Han har også slått ettertrykkelig fast, at Sovjets endelige mål er verdensherredømmet. Og dette mål skal selvsagt ikke bare nåes gjennom direkte militær aggresjon, men også gjennom nedbrytende virk-

somhet, infiltrasjon og korupsjon i alle deler av de svake, vestlige demokratier.

Vår avhengighet

Likevel er Sovjets militære potensial mer skremmende enn de femtekolonne-folk de har i sin tjeneste. En oversikt over de i Øst-Tyskland stående russiske styrker, gir ikke rom for mye tvil om utfallet av en styrkeprøve mellom Sovjet og dagens Vest-Europa, om ikke den amerikanske hjelpen var med på å balansere forholdet. En ting er å være motstander av NATO og det farlige avhengighetsforhold medlemsstatene er kommet i til en av verdens imperialistiske stormakter — en ganske annen ting er det å betrakte det bisarre forhold det er mellom det militært impotente og forsvarsfiendtlige Vest-Europa og det militært og imperialistisk bevisste Sovjet. Valget kan i verste fall komme til å stå mellom NATO-medlemsskap å la Grekenland eller russisk okkupasjon. Utenfor NATO vil vi ihvertfall måtte regne med å bli opptatt i den sone hvor russernes interesser er dominerende. Vi må regne med å komme i et slags «finsk» forhold til vår fryktinngyende østlige nabo.

Sovjets potensial

Hva kan Norge og Europa stille opp mot den supermakt som står med sine enorme militær-ressurser på Europas terskel? Europa og de europeiske styrker vil antagelig bli oppfattet og brukt som slagmark og buffersone i en eventuell stormakts- krig. De russiske styrkene i Øst-Tyskland lar liten tvil rå-

(Forts. side 8)

NATO's utvikling har vært av et slag som får mange til å tvile på pak- tens evne til å tjene sin oppgave.

Historien om FRONTKJEMPERNE

Nå også som barnebok!

SIGURD SENJE: «QUISLINGS GUTT»

Atter en gang er verden blitt «beriket» med en norsk roman med emne fra okkupasjonstiden og dens langvarige etterspill — en bok av den type som «avles i synd og fødes i misgjerning».

I «julens bok-katalog» blir den klassifisert som barne- og ungdoms-bok, en «dokumentarisk (!?) ungdomsroman som søker å finne et svar på spørsmålet om hvor-

ANMELDT AV LITTERATUS

for noe kom på den gale siden og ble frontkjemper på Østfronten.» For ordens skyld (?) opplyses vi om at bokens forfatter selv var «Kongens gutt» under krigen.

Undertegnede anmelder var selv «ung frontkjemper på Østfronten» under krigen — og skulle som sådan ha visse forutsetninger for å kjenne seg igjen i en bok om dette emne — hvis bare boken hadde vært noe mer sann og ekte enn denne boken er. (Soldat i der SS-angehörigen, freiwilligen norwegischen Legion.» Konf. bokens s. 27.)

Det kan være vanskelig å si hvor mye av Senjes «kontrafaktiske hypoteser» som er bevisst, tendensiøst skrønemakeri, hvor mye som er ufrivillige feiltakelser, misforståelser, mangelfull menneskekunnskap og mangelfull kunnskap om emnet. Sannsynligvis må vi regne med visse porsjoner av alt dette.

Ikke alt av det man nå påstår at «Hitler har sagt», er virkelig sagt og ment slik hans dødsfiender, og mer enn det, framstiller det. Ikke så mye av den «målsetning» og tenkemåte som tillegges Quisling og hans «gutter» (!?), er sanndru fremstilling. Quasi-psykologer av Senjes kaliber har kunnet boltre seg i den gjørme-bølge av debattforurensning som ble restaurert og gjort uhyggelig langt mer omfattende etter 1945.

De personer som etter en gang karikeres, finner selv ingen likhet mellom dette bilde og det som viser seg i et noenlunde plant speil. Bildene er tegnet av en person som har sett det hele gjennom briller med vregglass. Senjes bok kan med letthet plukkes i stykker bit for bit for å kastes der den hører hjemme: i søppelet. Den re-

elle sønderlemmelse vil det imidlertid føre for langt å foreta her. Graden av dette «litterære produkts» verdi kvalifiserer neppe til så mye spalteplass.

Hendelser og fakta sees altså gjennom Senjes spesielle vregbriller. Men dermed er også sagt at her virkelig finnes fakta og hendelser det er mulig å betrakte, men som man vel bør betrakte på en mer objektiv måte enn den Senje i sin uformuenhet har basert seg på. Alle hans forutinntatte standpunkter virker ødeleggende på det bilde han tegner, gjør det forurensset og forløyet.

At etterkrigstidens Norge stilte familier av typen «Per's» og «Pål's» overfor uhyggelige, langvarige og uhyggelige problemer og tragedier, en psykisk terror, som kun finner sitt sidestykke i de røde regimers «hjernevask», er kjennsgjerninger. Men at dette Dantes helvete er en logisk, naturgitt og uunngåelig konsekvens av Per's fortid, det er et uholdbart utgangspunkt. Et vesentlig moment til forståelse av emnet finner man ved å ta det utgangspunkt at de menneskelige og samfunns-skadelige tragedier kan være en logisk uunngåelig konsekvens av den systematiske forfalskning av norsk historie i tidsperioden for den generasjon som ble født i mellomkrigstiden. Hertil kommer de tradisjonelle norske politikeres allergi mot å «gå i seg selv» og innrømme «blundere», feil og urett. De dynger heller ny urett på den gamle — for å skjule den stinkende råttenskap og bevare sitt ansikt som ufeilbarlige personer.

Men dette sier såvisst ikke Senje. Hans bok må betraktes som enda et nytt av alle de utallige forsøk på å tåkelegge fakta og forhindre den forståelse av problemene den hykler å ville fremme. Visse tegn kan tyde på at der finnes en gryende interesse for å skaffe seg et mer historisk sannferdig bilde av hva som gikk for seg i Norge fra 1936 og utover, da spesielt i tiden 1940-45. De som ønsker mer sannferdighet, mindre propaganda og falsk fremstilling av dette tidsroms historie, kan ikke gå forbi F. Halles bok, Fra Finland til Kaukasus — Drey-

INSTINKT OG SAMFUNN

Mennesket i etologiens lys

AV OLAV HOAAS

IV Instinkt eller tanke?

I Vestens liberale (og kommunistiske) tradisjon har det syn vært rådende at mennesket fødes som en ubeskrevet tavle, en tabula rasa. Det vil si at mennesket skulle være uten medfødte tilbøyeligheter. Hva en person eller gruppe får av personlighet eller særtrekk skulle bare skyldes de inntrykk man mottok fra sine omgivelser, miljøet, og det man lærte seg gjennom personlig erfaring eller gjennom å overta erfaring fra andre i form av lærdom. I tillegg til dette skulle mennesket ha en spesiell frittarbeidende evne, tanken eller fornufeten eller åndsevnen, som kunne gi det beskjed om sannhet, godhet, rettferdighet og om det ønskelige, det gavnlige og det effektive. Ved skrivebordet kunne man derfor legge planer for hvordan samfunnet burde innrettes, hvordan oppdragelsen burde være og så videre. Slik mente man at også moralen og sivilisasjonen var blitt til som resultat av at mennesket brukte sine åndsevner. De sider ved menneskets adferd som ikke lot seg forklare på dette grunnlag, sa man var ledet av drifter. Det var et ord som var konstruert for å svekke og unngå begrepet instinkt. Dette gamle syn, som er helt i strid med den over hundre år gamle Darwinistiske oppfatning, er nu i ferd med å bli endelig rasert av den nye biologi.

I forrige kapittel hevdet vi at mennesket begynte å anvende taktikk under jakten og å fremstille våpen, og at dette i neste omgang førte til at hjernen utviklet seg. Adferdsforandringen kom først, og så fulgte den organforandring som var egnet til å støtte den nye adferd. Dette er det alminnelig aksepterte syn i vår tids biologi. Hvis for eksempel mattilgangen blir knapp for en dyreart som spiser insekter som lever i gresset, begynner kanskje noen av individene å grave i jorden for å finne føde. Derefter utvikler populasjonen og etterhvert arten hardere poter. Hvis en art prøver å beskytte seg mot rovdyr ved å skjule seg og

ers forlag 1972. Man kaster bare bort tid ved å lese mer av det tradisjonelle sprøyt av den type også Senje serverer.

Tyve generasjoners tvungen miljøforandring var ikke nok til å utrydde raseinstinktene.

sitte stille, utvikler den kanskje kamouflasjefarver. Men hvis arten prøver å redde seg ved flukt, skjer der kanskje organforandringer i retning av lengre ben. Hvis en art forandrer sin adferd til å søke føden i vannet, utvikler den kanskje etter hvert svømmehud mellom tærne, og så videre. Der er ingen grunn til å anta at det skulle ha seg på annen måte med det nerveorgan som kalles hjernen. Den er hos mennesket blitt forøket for å støtte den adferd som består i taktisk planlegging og i våpen- og redskapsproduksjon. Dette vi si at nyhjernens evner først og fremst går i retning av foregripelse av begivenheter gjennom forståelse av dette også på det tekniske område. Hjernens skal hjelpe til med å oppfylle de behov som skapes av jaktinstinktet og av de samfunnsinstinkter som jegerlivsværelsen krever.

Dette syn at hjernen, og dermed tanke, fornuft etc., er tjener for instinktene, finner vi også støtte for ved direkte anatomiske og fysiologiske studier av hjernen.

Hjernens er ikke et enhetlig organ som hjertet eller leveren. Der er egentlig tre hjer-ner som er mer eller mindre

forbundet med hverandre med nervetråder: hjerne-stammen, lillehjernen og nyhjernen. Den amerikanske nevrofysiolog Paul McLean forklarer disse tre hjernene slik (se f. eks. Modern Medicine, februar 1964):

Den første er krypdyrets hjerne, og den har å gjøre med slike funksjoner som å opprette territorium, søke ly, jakte, parre seg, ta vare på yngelen, opprette rangorden og velge leder.

Det neste lag i menneskets hjerne, lillehjernen, ligger som en hette utenpå hjerne-stammen, og dette lag finnes hos alle pattedyr. Til denne hjerne hører pattedyrets større evne til å lære, til å føle og til å uttrykke dette videre spektrum av følelser.

Den tredje hjerne, nyhjernen, er spesiell for aper og mennesker. Da menneskets sentrale nerveorgan ble forøket, var det i denne del forandringene fant sted. De gav mennesket dets overlegne evne til fremsyn og hukommelse, til begrepsmessig og symbolsk tenkning og til bevissthet om seg selv.

McLean har påpekt to betraktningsmåter som beviser at det er de to første, og mer

(Forts. side 6)

FRA GALLERIET

Leserne har ordet

NORDMENNENE FORSVINNER

Herr redaktør.

Julenummerets lederartikkel var et ord i rett tid. Med den «utvikling» som fremmes av vårt nuværende regime, vil vi snart være en minoritet i vårt eget land. Motstand mot dette kan ikke avfeies som «rasehat» — vi må ha samme rett til å verge vårt eget rom her nord mot inntrengere, som FN og andre påstår at negre og asiater har i andre deler av verden.

Professor Johan Vogt, som er spesialist på befolkningsstatistikk, har uttalt at fruktbarheten i Norge ifølge foreløpige beregninger bare såvidt overskrider reproduksjonsgrensen, d.v.s. grensen for det lavmål som er nødvendig for at folketallet ikke skal gå tilbake. Sverige og Danmark ligger allerede under reproduksjonsgrensen, og for Sveriges vedkommende ville folketallet ha minsket hvis det ikke hadde vært for den store innvandringen.

F. K-sen, Hamar

HVORFOR JEG ER DEMOKRAT

Demokratiets velsignelser er mange, jeg skal her bare nevne noen av dem som har gjort meg til en god demokrat.

Jeg er mot diktatur, derfor er jeg demokrat. Det er bare de stygge nazistene som spør om demokratiet er til det beste for menneskene. Jeg har det bra som jeg har det, derfor er jeg demokrat.

Nå er det så mye vondt og trist her i verden, men alle de problemene løser vi demokratisk ved å sende u-hjelp til våre svarte brødre. Det er bare de fæle nazistene som spør om denne hjelpen er til det beste for disse menneskene og om pengene brukes fornuftig.

Det er for stramt arbeidsmarked her i landet, derfor viser jeg som sann demokrat solidaritet med alle verdens undertrykte og lar dem få komme til det kjære landet vårt, så de kan få seg arbeid og stifte familier. Det er bare de stygge nazistene som spør om vi ikke må hjelpe våre egne, og som sier at de fargede ligger etter norske jenter. Hørt sånt tull! Jeg kjenner flere fargede, og ingen av dem har voldtatt søstera mi. Vi har det jo så hyggelig når vi møtes hver fredag på Klubb 7.

Jeg mener at mennesket må få utvikle seg fullstendig fritt, helt fra barnsben av. Derfor er jeg demokrat.

Det er fint å kunne leve

i et demokrati, og bygge opp en bedrift etter profitt-maximering. Det er bare nazistene som skriker opp om rovdrift på naturen, og at det ikke blir noe igjen til våre etterkommere.

Jeg gir vel blaffen i våre etterkommere, jeg har nok med meg sjøl, derfor er jeg demokrat.

Øhrn, Oslo

NASJONALT ALTERNATIV EFTERLYSE

Herr redaktør!

Takk for en god avis. Det må ansees som meget positivt at det finnes et organ som kan holde de rette og evig sanne verdier i hevd. Før eller siden vil det gå opp for det norske folk hvilken politikk som er i dets egen interesse. Forutsetningen er bare den at nasjonale ideer holdes i live av mennesker som idag er politisk bevisstgjort i den nasjonale ånd.

Så noe kritikk: Etter min mening er Folk og Land noe for opptatt av å rette blikket bakover mot den tiden da Nasjonal Samling opererte i norsk politikk. Denne nostalgi vil bare vanskeliggjøre at den politikk, som nettopp NS sto for, får innpass blant dagens ungdom. Ta i større grad opp dagsaktuelle stridsspørsmål og si klart ifra hvilken stilling en nasjonalsosialistisk politikk vil ta til de brennbare politiske spørsmål i vår tid.

Jeg er selv universitetsstudent og vet av egen erfaring at det også blant studenter er et latent behov for en sterk anti-kommunistisk front. Denne mulige støtte vil som en følge av de kommende venstre-ekstremistiske fremstøt bare vokse i styrke. Jeg er overbevist om at en betydelig del av norsk ungdom savner et politisk alternativ til den venstre-vridning som skjer i dagens samfunn. Problemet er bare å få igang en fast organisert nasjonal politikk, som kan gi informasjon om et reelt nasjonalsosialistisk alternativ.

Oskar H., Oslo

GUSTAF II ADOLFS MINNE

värdigt firat i Göteborg. d. 6. nov. I spetsen för det nationella demonstrationståget — det största på efter 2:a världskriget — gick riks- ungdomsledaren i Frisinnade Unionspartiet/Nordisk Ungdom, Bo Stenkvist.

(forts. fra side 5)

INSTINKT OG SAMFUNN

opprinnelige deler av menneskets hjerne som er bestemmende for adferden. Som forbindelse mellom hjernestammen og lillehjernen finnes der nervebunter som kan være opp til en blyants tykkelse. Men mellom disse hjernedeler og nyhjernen finnes ingen slike sterke forbindelseslinjer, og ofte kan det være vanskelig å finne nervebanene i det hele tatt.

Videre sier McLean at nyhjernen taler et språk som de underliggende lag ikke kan forstå. Den begrepsmessige tanke i nyhjernen kan ikke formidles som rettledning til lillehjernen eller hjernestammen, for dette vil være nøyaktig som å tale til pattedyr og krypdyr. At dette er slik, kan man for eksempel se når man står overfor personer med sykdommer som skyldes nervøse forstyrrelser. Legen kan kjenne grunnen og pasienten kan få vite grunnen, men hverken legen eller pasienten kan likevel tale nervene til ro.

Men de underste lag av hjernen kan gjennom følelser og stemninger tale til nyhjernen og ta kontroll over den. Nyhjernen blir et redskap for pattedyret og krypdyret i oss. Den stemme som taler høyest i oss, er den som ble til gjennom hundrevis av millioner års instinktutvikling.

Nu melder seg spørsmålet om læringens betydning for menneskets adferd. Vi har alle et sterkt inntrykk av at mennesker forandrer sin adferd på grunnlag av egne erfaringer og etter kunnskap det får overført fra andre gjennom sproget. Det er neppe noen som vil benekte at slik læring med påfølgende adferdsforandring finner sted, og derfor ligger det nær å trekke den slutning at vi her har å gjøre med et resultat av tankens virksomhet, slik at tanken, og dermed nyhjernen likevel har kontroll over instinktene og kan sette seg utenfor deres kontroll.

Imidlertid viser det seg at også dyr har stor evne til å lære. Læringen setter altså ikke mennesket i noen særstilling som skulle ha å gjøre med dets velutviklede nyhjerne. Det kan til og med påvises at ganske lavtstående organismer som hvirvelløse dyr også kan lære. Dette får oss imidlertid ikke til å tro at larver og ormer ledes av sin tanke. De har knapt noe som kan kalles hjerne i det hele tatt. Læring er følge-

lig ikke et utpreget hjernefenomen. Hva kan da læring være for noe? Et eksperiment kan lede oss i retning av et svar.

EKSPERIMENT I, Stanley Wecker 1964.

En museart (*Peromyscus maniculatus*) er i Nord-Amerika delt opp i hele 66 raser og overgår i denne henseende til og med menneskearten selv. To av de vanligste rasene er bardii, som lever på præriens gressletter, og gracilis, som lever i skogterreng. I et område hvor et skogholt grenset skarpt til en gressmark ble det bygget et bur som var ti fot bredt og hundre fot langt og slik at halvparten av buret befant seg i skogen og andre halvparten på gressletten. Ville præriemus ble fanget og plassert i et bur i et laboratorium. Her ble nye mus født, en generasjon som aldri hadde sett en gressmark. Da disse ble plassert i det avlange buret, valgte de alle å oppholde seg i den del av det som lå lengst borte fra skogen. Instinktet var ikke påvirket av erfaringene fra laboratoriemiljøet.

Dette gjaldt for første generasjon av laboratoriefødte mus. Det ble også undersøkt hvordan raseinstinktene ville bli påvirket av læring etter en lang rekke generasjoner i kunstig miljø. Mus som var 20. generasjons laboratoriemus, ble plassert i det avlange buret. Præriemusene viste nu ingen spesiell forkjærlighet for gresssterreng. Hadde 20 generasjoners erfaring i nytt miljø vært nok til å utrydde raseinstinktet? For å undersøke det problemet lot man avkom av disse 20. generasjons præriemus vokse opp i to bur hvorav ett var plassert i skogen, og ett på gressmarken. Da disse mus senere ble plassert i det lange buret, viste det seg at alle de som hadde vokst opp på gressmarken, valgte å oppholde seg i gressdelen av buret, mens de præriemus som hadde vokst opp i skogen like ofte valgte gressdelen som skogdelen i buret.

Disse resultater må tolkes på følgende måte: Erfaring, læring på et tidlig, og derfor mottagelig tidspunkt i livet er ikke nok til å forandre adferden når erfaringen går mot raseinstinktet. Oppvekst i skogsmiljø hadde ikke skapt noen bestemt forkjærlighet for skogsmiljø hos præriemus. Men tidlig erfaring som er i pakt med instinktene, er tilstrekkelig til å gjenopplive rasens instinkter selv etter 20 genera-

sjoners liv i et miljø som ikke er rasens naturlige.

Det som læres av miljøet, er følgelig det som samsvarer med den medfødte natur. Læringen ligger i forlengelsen av instinktenes tilpassning til et miljø, og vi kunne tale om mer eller mindre tilpasningsdyktige instinkter. De betegnelser som brukes i moderne videnskap er modifierbare instinkter eller åpne instinkter i motsetning til lukkede instinkter. Det siste har man når en organisme oppfører seg som en mekanisk robot slik vi ofte tenker oss insekter oppfører seg. De åpne instinkter karakteriseres av at bare målet og hensikten og energien til å søke dem er helt fastlagt. Måter og metoder må læres, men instinktene bestemmer også at vi skal søke etter metodene og at vi skal finne dem opp. Anderledes sagt: De åpne instinkter bestemmer at vi skal søke etter lærdom og instinkt på spesielle felter og gir oss beslutsomhet til å skaffe oss midler og redskaper til å nå målet. Sir Julian Huxley sier det slik i «Essays of a Humanist»:

«... til og med evnen til å lære, til i det hele tatt å lære, til å lære bare på et bestemt stadium i utviklingen, til å lære én ting heller enn en annen, til å lære mer eller mindre hurtig, må ha et eller annet genetisk grunnlag.»

Det finnes altså intet ved menneskets hjerne som kan benekte gyldigheten av det vi i det følgende vil anføre om

→

HUMOR-sveiten

Den lille sønnen til en ranghøy NATO-offiser holder på å spørre ut sin far:

— Du, hvor mange atom-bomber trenges det for å ødelegge Frankrike?

— Tja, det er ikke lett å si, svarer faren, — Kanskje tyve. Eller kanskje det går med tredve.

— Og England? vil den håpefulle vite.

— Det er vanskelig å beregne. Sannsynligvis noen fler. Femogtyve eller femogtredve, kanskje endog førti.

— Enn USA? spør sønnen videre.

— Kjære gutten min, du spør virkelig vanskelig. Jeg kunne tenke meg en femti, seksti stykker — muligens åtti.

— Jamen Sovjetunionen da?

— Treognitti!

(forts. fra side 1)

Danmark un..

for å få satt tingene på sin rette plass, og nå foreligger da denne bok under titlen «Bornholm-mødet og andre erindringer fra besættelsestiden opplevet og fortalt av Jørgen Sehested».

Jørgen Sehested

La oss først starte med ganske kort å fortelle hvem Jørgen Sehested egentlig er. Han er jo en efterkommer av en stormann som ikke var ukjent i Norges land: Hannibal Sehested, som var Christian IV's svigersønn og statholder i Norge. Han skapte som sådan en ny nasjonal norsk hær, som gjorde en stor innsats under Kalmar-krigen. Blant forfedrene helt frem til hans far og onkel kan Jørgen telle mange danske ministre. Selv spilte han en ledende rolle i Landbrugernes Sammenslutning (LS), som var en slags dansk pendant til Norges Bondelag, altså en slags faglig bondeorganisasjon. Det var vanskelige forhold for de danske bønder i tredve-årene og helt fram til annen verdenskrig, og Sehested gjorde en dyktig og energisk innsats for å bedre forholdene, bl.a. organiserte han et stort bondetog på over 40.000 bønder til kongen på Amalienborg slott.

Sehested hadde fra før krigens gode forbindelser i Tyskland, bl.a. med den mektige

sjeften for det tyske sikkerhetspoliti, Reichardt Heydrich, og det var derfor naturlig at han følte seg kallet til å gjøre en innsats for fedrelandet da strid og maktesløshet innen Staunings regjering truet med å fremkalle en tysk inngripen med efterfølgende «norske tilstander». Og her kommer man da inn på hva «Broholm-mødet» egentlig var for noe. Sehested satte seg som en av toppfigurene i LS i spissen for å innkalle et møte på sitt gods Broholm av tysk-orienterte kretser i Danmark. Her ble det sendt ut en erklæring av 17. juni 1940 om at det var etablert et samarbeide mellom LS, Clausens DNSAP, bondepartiet m.fl. og at man krevet en regjeringsdannelse. Dette førte igjen til at Scavenius, forøvrig etter kongens ønske, kom inn som utenriksminister.

Vi skal ikke her i detaljer komme inn på den videre utvikling, som jo også i store trekk er kjent, men nevner bare at Sehested også klarte å få øket prisene på de landbruksprodukter som ble eksportert til Tyskland. Ellers trakk han seg på et tidlig tidspunkt ut av aktiv politikk. Noe som imidlertid ikke hindret at han fikk en fengselsstraff på 8 år for «landsforræderi».

Frits Clausen

Det kunne være meget av interesse å nevne fra Jørgen Sehesteds erindringsbok, men plassen gjør at vi na-

turligvis må innskrenke oss. Det kan vel imidlertid være av adskillig interesse å peke på noe av det Sehested forteller om Frits Clausen, den danske «nazifører» som Sehested jo kjente godt både fra okkupasjonstiden og fra den efterfølgende fengsels-tid.

Frits Clausen var født i Åbenrå i 1893. Han var altså da tysk borger og studerte medisin i Tyskland. I første verdenskrig deltok han som tysk statsborger, kom i russisk fangenskap, arbeidet for opprettelsen av særleir for sønderjyder ved Moskva, og var underlege ved russiske sykehus til 1918. Så kom han til København, hvor han tok medisinsk embedseksamen i 1923. Snart efter ble han praktiserende lege i Bovrup. Her skapte han en stor nasjonal ungdomsbevegelse, ble interessert i nasjonalsocialismen og startet DNSAP, som han forøvrig representerte i nasjonalforsamlingen 9. april 1940.

Clausen foretok seg vel litt av hvert rart under den annen verdenskrig, men på den annen side var han en god dansk mann som har æren for at Tyskland ga avkall på å flytte grensene i Sønderjylland igjen. Det sterke tyske mindretall i de gamle tyske områder arbeidet iherdig for å komme tilbake til «das Reich» og situasjonen var en stund meget kritisk, ikke minst fordi også den tyske sendemann understøttet bestrebelsene. Imidlertid grep Frits Clausen inn overfor de tyske myndigheter og truet med å bryte all forbindelse, oppløse partiet og gå over til å drive undergrunnsarbeide. Det er nok sannsynlig at tyskerne på det tidspunkt overvurderte Clausen og hans parti. Iallfall tok de ikke risikoen på et brudd med DNSAP og det kom ordre fra Berlin til det tyske mindretall om å holde seg i ro, samtidig som Hitler erklærte at man ga avkall på noen grenserevisjon med Danmark.

Det har vært hevdet at Frits Clausen gjerne ville overta makten i Danmark som dansk statsminister, men dette benektet Sehested. Clausen ønsket ikke å bli statsminister, sier han, og når man imellom kunne få et annet inntrykk, så var det bare beregnet på internt partibruk. Heller ikke tyskerne tenkte noen gang alvorlig på å overlate makten til Clausen og hans parti.

Quisling om Clausen

I boken får vi ellers også vite hva Quisling mente om Clausen, hvis det da er riktig det som framholdes. Det berettes at man lette med lys og lykte efter bevis mot Clausen da saken skulle opp-

Man skulle jo for enhver pris underbygge en påstand om dødsstraff. Derfor dro den danske regjeringsadvokat N. A. Paulsen til Oslo for å forsøke å skaffe bevis gjennom avhør av Quisling. Det mislykkedes, skriver Sehested, men «vi fikk til gjengjeld en skildring av reisen deropp, som foregikk i to politibiler fylt med mann-skap:

'De var i Norge og traff Quisling — hvordan var han?'

'En stor personlighet, sammenlignet med vår egen Frits Clausen. Da jeg kom til Norge for å tale med Quisling, som satt på en celle på Akershus, sa nordmennene:

'De får ikke et ord ut av ham og slett ikke idag da han venter å komme for retten og bli dødsdømt.' Men jeg dro allikevel ut til Quisling. Jeg satt på hans sengekant — den var hård — og jeg sa:

'Hva synes De om Frits Clausen?'

'Han var meg litt buldrete og bråkete, men ellers var han flink nok.'

Og Paulsen fortsetter med noen ord også om Göring:

«Mine reiser dengang førte meg også til Nürnberg, mens krigsforbryterprosessene pågikk. Vi trodde alle sammen at Göring var en stor tom tønne, men han kunne — overraskende for meg — svare for seg, ja, han var faktisk den mest intelligente av alle dem som satt på anklagebenken.»

Beleilig dødsfall

Men tilbake til Frits Clausen. Det var ikke mulig å finne tilstrekkelig bevis til overholdet å tenke på å kreve den dødsstraff man hadde bebudet. Imidlertid døde Frits Clausen meget beleilig. Efter et forhørs møte som han forlot tilsynelatende frisk og kjekk, falt han plutselig sammen i fengslet og døde. Ikke rart at det verserte rykter om mord. Som et kuriosum kan det ellers nevnes at de som behandlet hans sak skillinget sammen til en flott eketreskiste til den døde Clausen.

Sukker til Norge

Hva skal man så ellers nevne av den høyst interessante boken? Det kunne jo være så mangt og meget, så vi får ta noen små skjønnsomme utdrag. Sehested nevner bl.a. at han i 1944 hjalp til å skaffe Norge 10.000 tonn syltesukker. Det var minister Whist som bad Sehested om hjelp. «Syltesesongen stod for døren, og bærene var så å si eneste c-vitaminkilde. Man trengte minst 6.000 tonn sukker. Jeg lovet å gjøre hva jeg kunne, men saken var allerede sterkt forkludret. Den normale sukkereksport til Norge var skåret ned med 1/3, og man hadde sendt et parti på 10.000 tonn til Sverige av «valutamessige grunner». Direktør Whist kom til København og ble introdusert i ministeriene. Det lykkedes å få 250 tonn sukker fra landbruksrådet. Derefter henvendte jeg meg til ministraldirektør Walther, som stort sett dirigerte eksporten av fødevarer fra Tyskland til de besatte land. Han reiste til Stockholm og utvirket at Sverige gratis overlot nordmennene de 10.000 tonn sukker.»

Sehested forteller videre at han som takk fra Norge fikk tilsendt en praktutgave av Hamsuns samlede verker.

Molotov krevet sovjettropper i Danmark

Sehested forteller ellers noe som tør være helt ukjent og som både kaster lys over bakgrunnen for Tysklands krig med Sovjetsamveldet og dessuten også berører Quisling. Vi gjengir:

«Det er ikke tidligere opplyst at v. Ribbentrop fortalte Quisling at en av grunnene til at Hitler måtte bryte med Russland, var den at Molotov hadde forlangt russiske tropper oppstilt ved Helsingør og i Øst-Jylland.»

Som man forstår inneholder Sehesteds bok meget av interesse for en historisk sannhetssøker, men plassen tillater ikke at vi her kommer nærmere inn på det. Vi må nøye oss med å henvise til boken, som vel Bøktjenesten kan skaffe.

(forts. fra side 6)

INSTINKT OG ...

menneskets instinktive natur. Heller ikke kan det vi vil vise om dyrs instinktreaksjoner avvises som ugyldig for mennesket under henvisning til at det er et tenkende og resonnerende vesen. Selve utviklingslæren innebærer at der er en sammenheng i alt liv og at forandringer skjer bare langsomt og bare på de mest nødvendige områder. Naturen er nøysom. Derfor er det meste av det som er nedlagt i stamartene, også tilstede i nye og avlede- de arter.

Men om menneskets hjerte ikke kan ta kontroll over instinktene og undertrykke og kue dem, hindrer ikke dette at mennesket kan ha fått en del nye instinkter på grunnlag av sin nyhjerne. Disse nye instinkter vil da ikke fortrenge eller beherske de gamle instinkter, men bare komme inn ved siden av dem. De blir bare nye medlemmer blant mer erfarne og vektige representanter i det som Konrad Lo-

rentz kaller «instinktenes store parlament».

Det ligger nær å anta at et slikt nytt instinkt hos mennesket er dets behov for verdensanskuelse, et system for å forstå verden og seg selv i en meningsfull sammenheng. Slike verdensanskuelser finner man som myter, filosofier og ideologier. Hvordan disse blir utformet tør være avhengig av den genetisk bestemte karakter hos de mennesker som lager ideologiene. Ideologiene vil også, samtidig som de gir skaperen et for ham selv tilfredsstillende verdensbilde, være utformet som et redskap for hans aller dypeste instinkt, viljen til egen livsbevarelse. Derfor vil ideologiene også være skapt på grunnlag av en konkret livssituasjon som synes å true vår eksistens. Således vil ideologiene i stor grad være tids- og miljøbestemte såvel som personlig farvet. Dette betyr igjen at de ikke engang for den personlighetstype som har skapt dem, kan ha evig gyldig.

I neste nummer:
V. Menneskets natur

DEUTSCHER PFADFINDER

Jungenbund sucht Kontakte und Brieffreundschaften zu national- und europäischdenkenden Norwegern. Harald Thomas, 462 Castrop-Rauxel 1, Postfach 120, Westdeutschland.

Zuschriften sind auch an Herrn Ole Norum, Kvikstad, 8100 MISVÆR, Norge, zu richten.

AUTENTISKE HIRDFLAGG

Beholdningen av Hird-sveitflagg er utsolgt. Noen ganske få eksemplarer av den samme flaggtypen, men uten sveitnavn, kan ennu skaffes. (Solkors på sort bunn.) Pris kr. 350,— pr. stk.

Eksp. anviser.

(forts. fra side 1)

Den nordiske

Utopi eller praktisk politikk? Rådet er strengt konsultativt og kan f.eks. ikke uttale seg i saker som vedrører utenriks- og forsvarspolitikk. Likevel er Nordisk Råd et stort fremskritt på sitt område, idet statsmaktene her engasjerer seg praktisk for første gang i disse spørsmål.

Det ligger i sakens natur at med det utenrikspolitiske og militære avhengighetsforhold de nordiske land befinner seg i på mange kanter, så er det umulig for Nordisk Råd som offentlig organ å beskjefte seg med slike spørsmål. Men det innebærer ikke det samme som at denne side av saken skulle ligge upåaktet. Det er derfor også behov for et forum som kan følge opp ideologisk det praktiske samarbeide, som tross alt omsider er kommet i gang i Norden. Og siktepunktet må selvsagt være en fremtidig sammenslutning til ett rike.

— Men, vil mange innvende, — er det realistisk eller praktisk mulig med en slik nordisk samling?

Dertil er det bare å svare at selvfølgelig er det praktisk vanskelig, kanskje endog umulig i det foreliggende tilfellet. Men spørsmålet om nordisk samling er ikke først og fremst et praktisk politisk spørsmål, men et ideologisk. Når de praktiske omstendigheter innfinner seg, slik at samlingen blir praktisk mulig, er det som regel for sent å fundere den ideologisk. Det har vist seg flere ganger — senest i 1945. Hvis Nordens folk hadde vært ideologisk forberedt i 1945 ville den samlingen ha kunnet lykkes til tross for presset fra andre makter.

Den innvending at spørsmålet er «urealistisk» er derfor selv utenforliggende, og røper kun at spørsmålsstilleren ikke forstår sakens kjerne. Tysk gjenforening er idag urealistisk og har vært det siden krigens slutt, men begrepet eller forestillingen er likevel levende i det tyske folk. Det er bare anledningen som mangler. For jødene var gjenopprettelsen av Israel også urealistisk i flere hundre år. Når den likevel ble en realitet, var det fordi jødene ikke bare arbeidet med saken i praksis, men i høyeste grad også næret sin Israel-tanke ideologisk.

I våre dager, da det politiske og kulturelle trykk utenfra er større enn noensinne, er en bevisst samling om vår felles arv en påtrengende nødvendighet. Spredningen av de kommersialiserte «kultur-tilbud», som

MARK TWAIN SENSURERES, MEN...

I en ny amerikansk filmversjon av Mark Twains berømte roman «Huckleberry Finn», har den anti-rasistiske sensuren sørget for at Twains omtale av en neger som «Nigger Jim», er falt helt bort. At de jødiske filmselskapene i USA fortsetter å produsere filmer med tittelen «Hate Whitey», ser derimot ut til å gå bra. Det siste er en film som skal handle om et nazistisk amerikansk partis forsøk på å utrydde de svarte. At man allerede har sett rystende eksempler på sort terror etter å ha blitt inspirert av jødiske «Black Power» filmer spiller tydeligvis ingen rolle. Det er det hvite USA som skal knekkes!

daglig øses utover vårt vesle marked, er i høyeste grad målbevisst og organisert. Skal vi overleve kulturelt, må vårt åndliv organiseres tilsvarende. Det er innlysende at dette arbeidet vil ha de største og beste muligheter for å lykkes på et felles nordisk plan. Da vil vi ikke lenger være så «små», som det alltid heter unnskyldende, når man skal forklare grunnen til vår manglende til-takskraft og selvtillit. Et forenet Norden vil bli et samfunn på anslagsvis tyve millioner mennesker — altså omtrent det samme som Belgia, Nederland og Luxemburg til sammen eller mer enn Øst-Tyskland, som bare har ca. 17 millioner på et langt mindre område, men allikevel er en betydelig økonomisk og militær makt i sin del av verden.

Nu da verden åpenbart går inn i enda en politisk oppløsningsperiode, og Europa kanskje snart skal i støpesjeen påny, er tiden inne til å gjenoppta ideen om et samlet Norden. Men denne gang må det komme til mer håndfaste realiteter enn vakre erklæringer i 17. mai-stil.

Det er en stor historisk oppgave, som altfor lenge har ventet på sin løsning, og den vil kreve uendelig møtet både hva lederevner og inn-satsvillie angår, men den vil samtidig heve sine forkiempere til et plan himmelhøyt over dagens snevre parti-strid, klassekamp og klikk-intriger. Ideen er en utfordring til de beste blandt Nordens sønner og døtre, og vil trolig kunne inspirere og forene aktivistene både på høyre og venstre fløy.

Hvem tar opp hansen?

SKJERPET RASEKRIG I FRANKRIKE

Det algirske konsulatet i Marseilles ble sprengt i luften rett før jul. Man går ut fra at det er krefter som ønsker å stanse den arabiske innvandringen til Frankrike som står bak aksjonen. Situasjonen har lenge vært spent i Marseilles etter at det viste seg at byen ble en base for narkotika-omsetningen og er en utrygg by for

franskmennene å ferdes i etter at invasjonen av arabiske fremmedarbeidere startet. Det er 700 000 algirske fremmedarbeidere i Frankrike idag!

KONRAD LORENZ ANMODER OM FORSTÅELSE

Konrad Lorenz, som er blitt tildelt Nobel-prisen i medisin for 1973, anmodet nylig om forståelse for sine tidligere sympatier med na-

sjonalsosialismen. I 1940 skrev han bl.a. en artikkel som tok til orde for fjerningen av det som var av «mindre etnisk verdi».

TROFASTE LANDSMENN!

Sveriges jødiske studentklubb, lanserer på førstesiden i sin avis «Synergi», det svenske flagget i ny versjon: Revet i to fra hjørne til hjørne og med Davidstjernen i sentrum!

(forts. fra side 4)

Den røde fare og den nasjonale...

de om hva som vil bli Europas skjebne om den russiske bjørn finner det nødvendig å angripe. Her har nemlig Sovjet konsentrert 410 tusen elitesoldater! I tillegg kommer 6400 tanks — noe bortimot en tredjedel av hele panservåpenet! Artilleristøtten er ikke mindre imponerende: Det øst-tyske artilleriet består av 1 220 kanoner, 288 motoriserte tunge haubitsere, 680 andre tunge kanoner og 615 tunge og middelstunge mørsere. Ellers kan nevnes tall som 7 853 mannskapsvogner, 30 000 tunge lastebiler, 10 000 spesiallastebiler med tilhørende slepevogner.

Eventuelle vestlige flystyrker vil bli møtt av 1 300 spesial-stridsvogner og pansrede kjøretøyer påmontert ca. 3 500 luftvernekanoner med en skuddhastighet på 600 skudd i minuttet. Sovjets egne flystyrker i Øst-Tyskland disponerer over 1 050 jagerfly, 120 rekognoseringsfly og over 250 transportfly. Disse fly er stasjonert i ca. 2 000 underjordiske og bombesikre hangarer.

Sovjetiske atomraketter kan fra øst-tysk mark avfyres fra 16 mobile avskyttingsramper. Rakettene har en rekkevidde på 300 km og en sprengkraft på 100 kilotonn.

Disse styrker — og adskillig mer til fra andre øst-orienterte land — kan mobiliseres og være i gang med krigsaksjoner i full skala på ca. 5 timer. Styrkene er tonn-trenede og tonn-utrustede. Den sovjetiske ledelsen regner med å kunne støte frem mot den engelske kanal og Nordsjøen med en fart på over 100 km pr. døgn!

Terrorbalansen

Merkelig nok finnes det folk som mener at faren fra

øst ikke er reell! Andre mener at vi lever «trygt» under den amerikanske atomparaplyen. De europeere, som mener seg å leve trygt på en potensiell slagmark må etter vår oppfatning, enten ha ekstremt gode nerver eller en ekstremt dårlig fantasi og evne til å bedømme en faktisk situasjon. Det siste er ikke ukjent selv høyt oppe i politiske kretser her i de vestlige demokratier!

Sannheten er vel at vi lever i en spent terrorbalanse mellom to kyniske maktblokker. De maktblokker som under verdenskrigen knuste det første forsøk på en selvstendig europeisk samling under idealistiske og nasjonale faner. En samling, som først militært ble knust av «de allierte», og deretter fikk sine motiver mistenkeliggjort gjennom krigspropaganda for til slutt å bli omgjort til et redskap for profitt og underkastelse gjennom det såkalte fellesmarked. Europa, Norden, Norge — kasteballer i det dunkle spillet om verdensherredømmet. Europa er fratt bevisstheten om sitt eget folks verdi — rasemessig, kulturelt og militært.

Alternativene

Egentlig eksisterer det idag ingen gode alternativer, som man kan regne som realistiske i en overskuelig fremtid. Den sjansen Europa ble gitt for en halv menneskealder siden får det kanskje aldri igjen. Men det finnes også idag mennesker som snakker om en ny bevisstgjøring og en renessanse for det, i frie nasjonalstater, samlede Europa. Fanene er reist på ny i de fleste europeiske land — både de tradisjonelle og nye, hittil ukjente. Nasionaleuropeiske ungdomskongresser er av-

holdt, og et felles mål er igjen iferd med å oppstå på ruinene av den gamle Europa-tanken. Veien er lang og tornefull — mistenksomhet, hat og uvidenhet har alt for lenge kneblet Europas folk og skapt et umælende stormaktsgissel — bevisstgjøreren og frigjøringen vil kreve alle de europeiske folks gode egenskaper. De nasjonale revolusjonære må knekke liberalismens skanser, demokratiets voller, sosialismens barrikader og kapitalismens borger på sin vei mot en åndelig, idealistisk samling av det kontinent som har betydd mest for denne verdens utvikling.

Et lite steg på veien, og en naturlig løsning på mange presserende politiske problemer i Nord-Europa, bør være en samling av Norden. La det bli et mål for de nasjonal-revolusjonære i Norden å vise kontinentet den rette vei, og skape en ny forståelse for våre enorme muligheter på et kontinent som fremtidig bygger på og løser sine problemer ut i fra, og med bakgrunn i sine nordiske tradisjoner og arveanlegg.

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15
Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Abonnementspriser 1973:

Kr. 70,— pr. år, kr. 35,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 40,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 80,— pr. år, kr. 40,— pr. halvår.

Bruk postgiro nr.: 16 450

Løssalg kr. 2,—

Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo